

Σαλιγκάρια εναντίου κήπων

Το γερμανικό

πράσινο έχει έναν βασικό εχθρό, τα σαλιγκάρια. Είναι ακίνδυνα για τον άνθρωπο αλλά ανεπιθύμητα στους κήπους. Γι αυτό ευθύνονται οι παρατεταμένοι, ήπιοι χειμώνες και τα βροχερά καλοκαίρια.

Πληγωμένες ορτανσίες, πράσινα φύλλα που παραπέμπουν περισσότερο σε ελβετικό τυρί, φράχτες με λουλούδια που δεν μοιάζουν υγιή. Ένα συχνό φαινόμενο που παρατηρείται στους κατά τα λοιπά επιμελώς φτιαγμένους γερμανικούς κήπους, ιδίως τα βροχερά καλοκαίρια. Ποιος είναι όμως ο ανεπιθύμητος επισκέπτης που κρύβεται πίσω από όλα αυτά; Τα σαλιγκάρια, με κυριότερο υπαίτιο τον ισπανικό «Αρίωνα», λατινιστί «*Agion vulgaris*» ή πιο απλά... τον ισπανικό γυμνοσάλιαγκα. Τα μικροσκοπικά αυτά όντα είναι ακίνδυνα για τον άνθρωπο, ωστόσο η γυαλιστερή και γλοιώδης επιφάνειά τους μπορεί να προκαλέσει ατυχήματα σε όσους, άθελά τους, τα πατήσουν.

Ευφάνταστα ονόματα...

Αγαπημένη τους ώρα, το σούρουπο. Τότε ξεκινούν τις «επιθέσεις» τους σε καλλωπιστικά φυτά, φράχτες αλλά και μικροσκοπικά ζώα που αναπτύσσονται στα φυτά. Έπειτα γλιστρούν πάνω σε πέτρινα δάπεδα, στην ασφαλτο, στα πεζοδρόμια. Κι όσο κι αν προκαλεί έκπληξη, μπορούν να διανύσουν έως και 25 μέτρα μέσα στη νύχτα. Στους γερμανικούς κήπους μπορεί κανείς να βρει όλα τα είδη σαλιγκαριών. Εντοπίζονται κυρίως σε βρεγμένο έδαφος μιας και η ξηρασία θεωρείται ο

μεγαλύτερος εχθρός τους. Ο βιολόγος Βόλρατ Βίτζε, ειδικός στη βιολογία των γαστεροπόδων, γνωρίζει περίπου 120.000 σαλιγκαριών. Εδώ και σαράντα χρόνια ασχολείται με τη μελέτη τους, ενώ στο σπίτι του έχει ιδρύσει και ένα μικρό, σχετικό μουσείο.

Ο Βόλρατ Βίτζε εστιάζει στον ισπανικό γυμνοσάλιαγκα, ο οποίος, είναι μάλιστα ερμαφρόδιτος, χαρακτηριστικό που τον ξεχωρίζει από όλα τα συγγενικά του είδη. Όταν γονιμοποιηθεί παράγει έως και 200 με 400 αυγά, από τα οποία έπειτα γεννιούνται οι «απόγονοί» του δύο με τρεις φορές μέσα στο χρόνο, το φθινόπωρο και την άνοιξη. Σύμφωνα με το γερμανό βιολόγο μέχρι σήμερα παραμένει ασαφές αν το είδος αυτό έχει έρθει όντως από την Ιβηρική χερσόνησο μέσω εισαγωγών φρούτων. Πηγές αναφέρουν ότι ήταν γνωστό επίσης στη δυτική Γαλλία, ενώ από τη δεκαετία του 1970 άρχισε να κατακτά την κεντρική Ευρώπη και την Σκανδιναβία, προκαλώντας μαζικές ζημιές. Στο Ηνωμένο Βασίλειο, κατά το βροχερό καλοκαίρι του 2007, είχαν καταμετρηθεί έως και 1000 γυμνοσάλιαγκες ανά τετραγωνικό μέτρο. Αρχικά τα γαστερόποδα ζούσαν στο νερό και σταδιακά βγήκαν στη στεριά. «Υπάρχουν πολλά συναρπαστικά είδη. Αλλά εξίσου συναρπαστικά και ευφάνταστα είναι και τα ονόματά τους: χτένα της Αφροδίτης, σαλιγκάρια του ήλιου, σαλιγκάρια-μέλισσες», αναφέρει ο γερμανός βιολόγος.

Μια ακόμη περίεργη οδηγία της ΕΕ

Από τη θάλασσα στη στεριά...

Πώς όμως μπορεί κανείς να προστατέψει τον κήπο του από τους μικροσκοπικούς εισβολείς; Υπάρχουν πολλά ειδικά φυτοφάρμακα που διώχνουν τους εισβολείς, ωστόσο το πλέον δραστικό συστατικό τους, το Methiocarb είναι νευροτοξίνη, η οποία έχει σύντομα αναμένεται να απαγορευθεί στην αγορά περί τα τέλη Σεπτεμβρίου. Το συστατικό αυτό θεωρείται ιδιαίτερα επιβλαβές για άλλους οργανισμούς, ιδίως για γαιοσκώληκες, πτηνά, μέλισσες και άλλα έντομα, ακόμη και σκύλους και γάτες. Η γερμανική Ομοσπονδιακή Υπηρεσία Προστασίας του Καταναλωτή και Ασφάλειας των Τροφίμων αποφάσισε να αποσύρει την άδεια κυκλοφορίας του εν λόγω φυτοφαρμάκου, ακολουθώντας σχετική ευρωπαϊκή

οδηγία.

Ελλείπει εναλλακτικής οδού, μια απλή μέθοδος καταπολέμησής τους είναι είναι απλώς η χρήση... αλατιού. Δεδομένου ότι οι οργανισμοί αυτοί αποτελούνται κατά βάση από πρωτεΐνες και νερό, το αλάτι χρησιμεύει για να μαζέψει τα υγρά, με αποτέλεσμα οι γυμνοσάλιαγκες να πεθαίνουν από αφυδάτωση. Ένας γρήγορος και οικονομικός τρόπος που δεν βλάπτει περαιτέρω το περιβάλλον.

Karin Jäger / Δήμητρα Κυρανούδη

Πηγές: Deutsche Welle - [dasarxeio.com](https://www.dasarxeio.com)